

ἔως οὗτου φθάσουν εἰς τὴν κορυφὴν. Ἐκεῖ εἰσέρχονται εἰς τὸ ἄλλο διαμέρισμα, καὶ κάθονται εἰς τὸ **τοδόγανον**, ἡ ἀδελφὴ ἐμπρὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς ὀπισθεν. Ὁ ἀδελφὸς δίδει μίαν καλὴν σπρωξιάν, καὶ τὸ τοδόγανον ἀρχίζει νὰ καταβαίνει. Ὁ ἀδελφὸς μὲ τὸ δεξιὸν του πόδι κυβερνᾷ τὸ τοδόγανον, ὥσάν μὲ πηδάλιον. Τὸ τοδόγανον μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα δὲν καταβαίνει πλέον ἀπλῶς· **πετᾷ** κυριολεκτικῶς τὸν κατήφορον, καὶ ὅποιος ἐπιβάτης δὲν ἦναι συνειθισμένος, ζαλίζεται ἀπὸ τὴν ἀστραπιαίαν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ταξιδεύει.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΡΙΝΙΑΡΙΔΕΣ.

— Οὐφ! τί νταραβέρια ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος! ἐμουρμούριζεν ἓνας γερο-βάτραχος μία ἡμέρα, ὅπου ἐκάθητο κοντὰ εἰς μίαν λίμνην. «Δὲν ἀκούεις αὐταῖς τῆς χήναις, πῶς φωνάζουν καὶ συρίζουν! Γιατί νὰ φωνάζουν ἔτσι;»

— «Ἐ! χάρι' γούστου! τοῦ λέγει ἓνα ποντικᾶκι, ὅπου ἠλιάζετο ἐκεῖ κοντά.

— Μὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τζίντζιφοι, ποῦ μᾶς ξεκουφαίνουν μὲ αὐτὸ τὸ αἰώνιον των **τζέτζε**, τί θέλουν καὶ τὸ κάνουν; δὲν ἔμπορῶ νὰ ἐννοήσω γιατί!

— «Ἐ! εἶναι χαρούμενοι βλέπεις, καὶ δὲν ἔμπορῶν νὰ μὴ τραγουδήσουν, λέγει τὸ ποντικᾶκι.

— Ἀμ, τό βράδυ πάλι, ποῦ θᾶχωμε καὶ τὴν κυρὰ κουκουβάγια, καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφίνει νὰ κοιμηθούμε μὲ τὸ χοῦ! χοῦ! χοῦ! της; Γιατί; δὲν μοῦ λὲς τὸ γιατί;

— Ἐ, ἡ κακομοίρα αὐτὴν τὴ μουσικὴ ἔξει καὶ αὐτὴ τῆς ἀρέσει, λέγει τὸ ποντικᾶκι.

— Οὐφ καὶ σύ! γιὰ ὅλους βρίσκεις κάποια πρόφασι' καὶ προσπαθεῖς νὰ τοὺς δικαιολογήσης. Πὲς πῶς δὲν ἔξεις ὅλως διόλου μουσική, καὶ ἔτσι σοῦ ἀρέσουν αὐτὰ τὰ φοβερὰ ἀγκαρίσματα!»

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, βάτραχέ μου, λέγει τὸ ποντικᾶκι, «κανενὸς ἀπ' αὐτῶν τὸ ἡγάρισμα δὲν μοῦ πολυαρέσει, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδέαν μου δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα νὰ ἀκούῃς καὶς ἀπὸ τὸ ἀγκάρισμα τοῦ βατράχου!!»

Ὁ μῦθος δηλοῦ.

Ο ΠΑΝΤΕΠΟΠΤΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ.

(ἔμμετροι μεταφράσεις Δ. Ζ.)

Ὑπάρχει ὀφθαλμὸς ὁρῶν τὰς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων
Μὲ ἀκριβῆ καὶ δίκαιον διαπερῶντα τρόπον.
Ὅλαι αἱ γυνῶμ' αἱ φανεραὶ καὶ αἱ κρυφαὶ ἐκεῖναι
Γυμναὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ πανθ' ὁρῶντος εἶναι.
Βλέπει ὅσον ὀλιγίστον ἡ πλάνη κι' ἂν θολῶνῃ,
Βλέπει ποῦ ἡ Ἀλήθεια Αὐτοῦ ἐκλάμπει μόνῃ,
Καὶ διακρίνει εὐκρινῶς μετ' ὅρου ἐλαχίστου
Ποῦ καὶ πῶς παρεκκλίνομεν τοῦ λόγου, τῆς βουλῆς τοῦ
Πομπῶδεις λέξεις, λογικαὶ ἐνώπιόν Του πίπτουν.
Τὰ ψεύδη τὴν ἀλήθειαν δὲν δύνανται νὰ κρύπτουν.
Μήτε προφάσεις μάταιαι νὰ δικαιολογῶσι
Διὰ δογμάτων ἀληθῶν πράξεις αἰσχρὰς τολμῶσι.
Ἀπ' ἐμπροσθεν τοῦ αὐστηροῦ καὶ τοῦ Δικαίου πόσοι,
Πόσοι σωροὶ προφάσεων δὲν θ' ἀπορριφθῶσιν!
Καὶ πόσοι δὲν θ' ἀφαιρεθῶν δογμάτων καὶ κανόνων,
Θὰ μείνῃ δ' ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀγάπη μόνον!
Μὲ θέλει συγκαταθάσιν ὅμως πρὸς τὰς μικρὰς μας
Δυνάμεις αἱ βουλαὶ Αὐτοῦ δὲν εἰν' ὡς τὰς βουλὰς μας,
Εἶναι ἡμέρα φλογερὰ ὅποτε τρώοι πόσοι
Καὶ ἡ χρυσὴ ἀλήθεια κι' ἡ πλάνη θὰ φανθῶσιν.
Καὶ τότε τίς θὰ ἔγερθῇ ἐν μέσῳ τῶν ἐνδόξων,
Νὰ λέγῃ «ἐγὼ δίκαιος, σὺ δ' ἐκ τῶν κακοδόξων;»
Ὅποτεν πᾶσα χαίρουσα ψυχὴ θέλει καλύψει
Τὸ πρόσωπον, καὶ θρίαμβον μόνῃ ἡ χάρις ῥίψῃ,
Τῶν οὐρανίων δ' ὁ χορὸς κοινὴν ὥδην θὰ ψάλλῃ,
Θᾶναι τὸ θέρος τοῦ Θεοῦ, θᾶν' ἡ χαρὰ μεγάλη
Δι' ὅσους τὴν ἀλήθειαν νῦν ταπεινῶς ζητοῦν,
Καὶ πράττοντες τὸ θέλημα τὴν δόξαν Του ποθοῦν.

ΠΕΡΙ ΦΕΛΛΟΥ.

Ὁ φελλὸς εἶναι ὁ φλοιὸς, καὶ οὐχὶ τὸ ξύλον, τῆς φελλώδους δρυὸς τῆς Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλλίας. Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φλοιοῦ δὲν βλάπτει τὸ δένδρον, ἀλλ' ἀπαιτεῖται χρονικὸν διάστημα 6—8 ἐτῶν διὰ νὰ ξαναγίγῃ πάλιν ὁ φλοιὸς ἐπ' αὐτῷ εἰς τὸ γυμνωθὲν δένδρον.

Ἀφοῦ ἀφαιρέσουν τὸν φελλὸν ἀπὸ τὸ δένδρον, τὸν ὑποβάλλουν εἰς ζέοντα ἀτμόν, πρὶν τὸν κόψουν. Τότε κόπτουν φελλοὺς διὰ φιάλας, ὧλων τῶν εἰδῶν καὶ μεγεθῶν, καὶ διὰ πᾶν ἄλλο ἀντικείμενον ὅπερ χρειάζεται φελλόν. Τὰ ροκανίδια ἢ τρίμματα τοῦ φελλοῦ πρότερον ἐθεωροῦντο ὡς ἄχρηστα καὶ ἐκαίοντο, ἀλλὰ τώρα εὐρέθησαν πολὺ χρήσιμα. Τὰ μεταχειρίζονται οἱ ἐργολάβοι ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ διὰ ἐσωτερικὸν γέμισμα τῆς στέγης, διότι οὕτω σχηματίζεται ἀδιάβροχος στέγη. Τὰ μεταχειρίζονται οἱ κατασκευασταὶ τῶν Ἀμερικανικῶν ἀμαξῶν τοῦ σιδηροδρόμου, ὡς παραγέμισμα τοῦ πατώματος καὶ τῆς στέγης τῶν ἀμαξῶν διότι οὕτω ἀποπνίγεται ὁ κρότος τῶν τροχῶν ὑπὸ τὸ πάτωμα, καὶ ἀποκλείεται ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς στέγης.

Εἰς τὰς τέχνας τὴν σήμερον δὲν ἐφευρίσκονται νέαι ὕλαι οὐδὲ σκέψις γίνεται τόσον περὶ νέων ἐφευρέσεων, ὅσον περὶ τῆς χρησιμοποίησεως ὅλων τῶν ἀπομεινარიῶν τῆς μιᾶς τέχνης εἰς ἄλλην τέχνην ἢ ἐργασίαν. Καὶ τοῦτο δὲν κατενόηθη ἀκόμη εἰς τὸν τόπον μας, οὐδὲ πρέπει νὰ περιμένωμεν νὰ πλουτίσωμεν ὡς ἔθνος ἐνόσφ δὲν ἐφαρμόσωμεν εἰς τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν μας τὴν ἀρχὴν ταύτην τῆς γενικῆς χρησιμοποίησεως ὅλων τῶν ἀπομεινარიῶν μας.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΚΙΒΩΤΙΑ.

Εἰς τὴν Γενεύην τῆς Ἑλβετίας μία ἀπὸ τὰς κυριωτέρας βιομηχανίας εἶναι ἡ τῶν μικρῶν μουσικῶν κιβωτίων ἢ ὀργανέττων. Χιλιάδες ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν ἐργάζονται εἰς τὰ ἐργοστάσια τῶν παιγνιδίων τούτων. Κύριός τις ὅστις ἐπισκέφη ἐν τῶν ἐργοστασίων τούτων, λέγει ὅτι ὅταν ἐκρέμασε τὸν πλόν του εἰς ἓν καρφίον, ἀμέσως ἤκουσε μίαν μελωδίαν προερχομένην ἀπὸ τὸ καρφίον. Ὅταν ἔστησε τὴν ῥάβδον του εἰς μίαν θήκην, ἡ θήκη ἤρχισε νὰ ἐκδίδῃ μελωδίαν. Ἐκάθισε εἰς κάθισμα καὶ τὸ κάθισμα ἔπαιξεν ἓνα κομμάτι! Ἐγραψε τὸ ὄνομά του εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκέψεων, καὶ καθὼς ἐβούτισε τὴν πέναν εἰς τὸ μελανοδοχεῖον, τὸ μελανοδοχεῖον ἤρχισε νὰ ἀνακρούῃ ἐμβατηρίον τι! Ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον, ὑπῆγε νὰ γευματίσῃ προσκληθεὶς ὑπὸ φίλου του τινός. Ἐνῷ ἐκθύνοντο εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ οἰκοδόποινα ἐσῆκωσε μίαν πιάταν μὲ λά-

χανα, καὶ τὴν ἐπρόσφερεν εἰς τοὺς ἄλλους συνδαιτυμόνας κατὰ σειρὰν καὶ ἡ πιάτα ἔπαιξε διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια ἐνόσφ ἦτο εἰς κίνησιν!

Εἰς ὅλα ταῦτα τὰ περιστατικά, ὑπῆρχον μικρά μικρά ὄργανα κεκρυμμένα ἐντὸς τῶν ῥηθέντων ἀντικειμένων οὕτως ὥστε ἅμα τὰ ἡγγίζε κανεῖς, τὰ ὄργανα ἐτίθεντο εἰς κίνησιν καὶ ἤρχιζον νὰ παίζουν. Τὴν κατασκευὴν τῶν ὀργάνων τούτων θὰ περιγράψωμεν εἰς ἄλλο φύλλον.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ ΤΙΣ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ

Πρέπει νὰ τὴν ἀναγινώσκωμεν, νὰ τὴν σπουδάσωμεν, καὶ τὴν ὑπακούωμεν.

Πῶς νὰ τὴν ἀναγινώσκωμεν;

1) Ὀλοκληρον καὶ κατὰ σειρὰν ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν Γένεσιν καὶ τελειόνοντες μὲ τὴν Ἀποκάλυψιν.

2) Μάλιστα τὰ μέρη, ὅπου λέγεται ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ζῶμεν καὶ νὰ σωθῶμεν.

3) Πᾶσαν ἡμέραν.

4) Μὲ ζέσιν, μὲ σκέψιν καὶ μὲ σέβας ὡς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Πῶς νὰ τὴν σπουδάσωμεν;

1) Ἀποστιθίζοντες τὰ ἐκλεκτότερα μέρη της.

2) Συγχρίνοντες τὰ διάφορα της μέρη.

3) Μὲ προσευχὴν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν βήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πρὸς ποῖον σκοπὸν πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται καὶ σπουδάζηται.

1) Διὰ νὰ τὴν ὑπακούωμεν.

2) Διὰ νὰ γείνωμεν ὡς ὁ Χριστός.

3) Διὰ νὰ νικήσωμεν τὰ σφάλματά μας.

4) Διὰ νὰ κάμνωμεν καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους.

5) Διὰ νὰ γεινώμεθα ἡμεῖς καλλίτεροι πᾶσαν ἡμέραν.

6) Διὰ νὰ προετοιμασθῶμεν διὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν αἰωνιώτητα.

ΥΜΝΟΣ ΠΡΩΪΝΟΣ.

1. Ψυ- χή μ', ἐ-γέρ-θητ' ἐ- λα- ρῶς Καὶ ὡς ὁ ἡ- λι- ος πι- στῶς

Κα- θή- κόν σου τὸ τακ- τι- κὸν Πρά-ξον τὸ καθ- η- με- ρι- νόν.

3. «Ὁ Πάτερ, σὲ δοξολογῶ
«Κ' εὐχαριστῶ Σ' εὐχαριστῶ
«Σὺ καὶ ἀνάπαυσιν νυκτὸς
«Μ' ἐχάρισας, Σὺ καὶ τὸ φῶς.

4. «Τὰ πταίσματά μου τὰ πολλά,
«Τὰ πάθη μου τάπατηλά,
«Διάλυσον ὡς δρόσον Σὺ,
«Ἡ ὡς ὁμίχλην τὸ πρωῒ.

1. Ψυχὴ μ', ἐγέρθητ' ἐλαρῶς,
Καὶ ὡς ὁ ἥλιος πιστῶς
Καθῆκόν σου τὸ τακτικόν
Πράξον τὸ καθημερινόν.

●●●●

2. Τὴν ὁκηρίαν σου μακρὰν
Ἐκτίναξον, καὶ μὲ χαρὰν
Πρόσφερε ταύτην τὴν εὐχὴν,
Θυσίαν σου τὴν πρωτὴν :

●●●●

5. «Ἀφιεροῦμαι νῦν εἰς Σέ,
«Τὸ Πνεῦμά Σου ὁδὸς εἰς ἐμέ.
«Πάντοτε ἅς με ὁδηγῇ,
«Φυλάττει καὶ παρηγορεῖ.»